

29 maart 1968

ALGEMENE VRAAGSTELLING: STRALINGEN

Goedenavond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar, denk zelf na. Ik heb echter nog iets van bestuurlijke aard met u te bespreken. Wij stellen ons voor met het begin van het volgende verenigingsjaar - misschien reeds eerder - enige verandering te brengen in de vrijdagavonden. Het bestuur is hiervan reeds op de hoogte gesteld, dus kan ik vrijuit spreken. Wij willen wat meer variatie in de onderwerpen brengen dan tot nu toe, en daarbij tevens enige regelmaat vinden. Mede omdat wij van mening zijn dat de actualiteit van groot belang zal zijn in de komende tijd, stellen wij ons de indeling als volgt voor:

Op de eerste vrijdag van de maand een discussieonderwerp door u gekozen en tevoren vastgesteld. De tweede vrijdag van de maand behandelen wij een actueel onderwerp, terwijl de derde vrijdag bestemd is voor een meer geestelijk onderwerp. De vierde vrijdag kunt u aan het begin van de bijeenkomst zelf een onderwerp kiezen. Maar er schiet dan eens per drie maanden een vrijdag over. Deze zouden wij dan voor algemene vraagstelling willen bestemmen. U hebt dan een vaster programma, zodat u ook beter kunt uitmaken welke bijeenkomsten u wel dan wel of niet interesseren. U zult zich dan niet meer bekocht gevoelen, omdat u kwam voor een geestelijk onderwerp en iets van technische aard of iets over politiek wordt behandeld. Wanneer u hiertegen bezwaren hebt of andere voorstellen, kunt u dit bij het bestuur bekend maken. Wij zullen dan trachten hiermede alsnog rekening te houden. Wanneer u geen bezwaar maakt, nemen wij aan dat u het met ons eens bent en dat dit de meest redelijke indeling is.

En om maar meteen een begin te maken met de vernieuwing: indien u wilt, kunt u vandaag reeds zelf een onderwerp stellen.

ALGEMENE VRAAGSTELLING

Reactie: Zou u iets meer kunnen zeggen omtrent de straling die door de radioastronomen is opgevangen op 1,11 Mhz, of gaat dit te ver?

Antwoord: Dat niet. Maar het is een onderwerp voor specialisten. U moet mij dan ook niet kwalijk nemen dat ik het wat populair behandel en daaraan enkele beschouwingen vastknoop. Laat ons beginnen met de constatering, dat reeds langere tijd signalen uit de ruimte zijn ontvangen. Men heeft dit onder meer reeds vastgesteld in 1924, 1927, in de dertiger jaren, onder meer in 1934 enzovoort. Maar men heeft nooit precies geweten wat men daarmee nu eigenlijk aan moest vangen. Er zijn allerhande veronderstelling geopperd. Eén daarvan is steeds weer: leven in de ruimte dat langs deze weg contact zoekt op te nemen met de mensen. U zult echter wel begrijpen dat het heel moeilijk is iets dergelijks met zekerheid te constateren. Men heeft namelijk met vele verschillende verschijnselen te maken. Sommigen daarvan lijken wel op een poging de aandacht van de mens te trekken, maar blijken later toch weer iets anders te zijn.

Zo zendt bijvoorbeeld Jupiter een tamelijk sterke straling uit die valt binnen de radiogolven. Men heeft zich lange tijd afgevraagd wat daar nu wel achter kon schuilen, tot men ontdekte dat zij stamde van de zogenaamde rode vlek die daar door de atmosfeer schijnt te drijven. Men kon toen vaststellen dat hier eenvoudig sprake is van een zeer sterke radioactieve bron waarvan men de uitstraling registreerde. Voor hen die aan bewuste wezens dachten, was dit dus een teleurstelling. De mens zocht verder en constateerde dat er soortgelijke stralingen uit verschillende delen van de kosmos kwamen. Soms bleken zij af te stammen van sterren, in vele

gevallen echter bleken zogenaamde wolken van materie, die in de ruimte drijven, de bron te zijn. In alle gevallen bleek de ruis op een bepaalde frequentie het duidelijkst te zijn, maar de bandbreedte was groot. Bij nagaan van de ruis bleek deze inderdaad niet veel meer te zijn dan dat: een ruisen, waarin soms periodieke veranderingen optraden. De mens heeft grote radiotelescopen gebouwd om dit alles te kunnen onderzoeken. Maar altijd weer moest de uiteindelijke conclusie zijn dat hier sprake was van natuurlijke verschijnselen.

Toch stuitte men op vreemde verschijnselen. Zo bleek dat radiosignalen van de aarde - onder meer uit Holland wanneer ik het juist heb - vanuit de ruimte weerkaatst worden. Er is een soort echo, die van 3 tot 15 seconden na het oorspronkelijke signaal hoorbaar wordt. U begrijpt dat men onmiddellijk weer veronderstelde dat dit een poging tot communicatie was van wezens, die ergens een ruimtestation hadden ondergebracht, dat vreemde signalen kon opvangen en terugzenden in de hoop zo de aandacht te kunnen trekken. Ofschoon geen definitief bewijs tegen deze stelling bestaat, zover mij bekend is, spreken toch vele argumenten tegen deze voorstelling van zaken. In de eerste plaats wel het volgende. Wanneer er een vaste tussenruimte was tussen het uitzenden van het signaal en de zogezegde echo, bijvoorbeeld 3 seconden, 5 seconden enzovoort, zou men kunnen zeggen dat hier van een systeem sprake is dat op intellect wijst. Het bleek echter dat de signalen met geheel willekeurige tussenruimten werden weerkaatst. En dit wijst op een mechanische of natuurlijke oorzaak, maar kan zeker geen bewijs vormen voor een bewust inwerken van wezens uit de ruimte. Het door u aangesneden punt betreft signalen op een smalle band en met een hoge, gelijkblijvende frequentie. Hierin komt een pulsatie voor, die wederom doet denken aan bewust leven, maar helaas geen voor de mens vaststelbare variaties vertoont die op een redelijk denken aan de bron wijzen, en dit is toch wel van belang.

Wanneer je wilt communiceren met een vreemd ras, zul je volgens mij toch aan moeten nemen dat bewuste wezens kunnen tellen. Je zou dan - als mens - bijvoorbeeld de pulsen kunnen afgeven in groepen van 1,2,3,4,5, om daarna over te gaan tot een reeks pulsen van 2,4,6,8,10. Wanneer je op deze wijze langere tijd en regelmatig uitzendt, zullen andere wezens, die deze straling opvangen, wel moeten concluderen dat een dergelijke regelmaat geen door de natuur veroorzaakt toeval kan zijn. Men zal dan aannemen dat bewustzijn, wezens met verstand dus, hierbij een rol spelen. Aan de andere kant rijst de vraag of het systeem van moduleren en signaleren zoals dit op aarde gekend wordt, nu ook bij andere bewuste volkeren in de ruimte bekend en/of in gebruik zal zijn. Wat natuurlijk een nadeel vormt, zeker zodra een meer complex signaal wordt uitgezonden. Theoretisch is het best mogelijk dat hetgeen hier op aarde als een "ruis" aankomt, of als een reeks van kleine, onregelmatige pulsen wordt ontvangen, in feite een met de nu bestaande technische middelen een nog niet te ontladen boodschap, een niet op aarde kenbare modulatie bijvoorbeeld, inhoudt.

Wij zouden in dit verband bijvoorbeeld kunnen denken aan puntzendingen, die elk een beeld omvatten in zeer korte tijdsspanne, welke geënt worden op een regelmatig en permanent pulseren signaal. Men zou hierbij zelfs kunnen denken aan een soort sprongoverbrenging, waarbij het belangrijke signaal niet slechts met de lichtsnelheid wordt voortgeplant, maar middels inductieverschijnselen zelfs deze snelheid aanmerkelijk zou kunnen overtreffen. Ik zeg dit nu wel zeer eenvoudig, maar het is, - ofschoon de materie heel wat ingewikkelder wordt dan ik hier uiteen wil zetten - denkbaar. Wanneer je als mens echter naar de bron van een dergelijk signaal gaat zoeken, zul je toch wel geneigd zijn in de eerste plaats te denken aan een natuurlijke oorzaak. Wat de door u genoemde straling betreft, kunnen wij echter in ieder geval constateren, dat zij niet past in de reeks reeds bekende verschijnselen. Hiervoor blijkt de straling te sterk gericht te zijn, terwijl ook de wijze waarop het signaal pulseert, een geheel eigen karakteristiek vertoont.

Men zal dus een andere verklaring moeten zoeken dan de nu bekende bronnen van straling. Daarbij zou men zich bijvoorbeeld een ster voor kunnen stellen waarin neutronen de meerderheid van de materie vormen. In dat geval is het denkbaar dat de bijzondere structuur van de materie, plus de zich daarin afspelende processen, inderdaad een soortgelijk signaal zou kunnen produceren. Zeker is echter dat een dergelijke ster qua structuur zeer sterk van alle

andere tot nu toe bekende sterren zou moeten afwijken. Dit is een theoretische verklaring van het fenomeen dat, naar ik meen, op aarde reeds verkondigd is.

Wil men bij het trekken van conclusies echter redelijk blijven, dan kun je op aarde alleen maar besluiten: wij weten het niet. En dit houdt in dat menselijk gezien elke verklaring die de feiten dekt mogelijk waar kan zijn. Het is denkbaar dat er ergens een grote, misschien galactische beschaving bestaat, een beschaving, die desnoods het gehele melkwegstelsel kan omvatten, maar waaronder ontwikkelde planeten, als de aarde, eerst deel van kunnen worden op het ogenblik dat zij met hun communicatiesystemen en mogelijkheden ver genoeg ontwikkeld zijn om contact op te nemen. Denkbaar is dit zeer zeker. Het is zeker niet fantastischer dan te stellen dat, in een bepaalde richting én een bepaald type van straling producerende, één enkele ster bestaat, die afwijkt van alle andere sterren.

Wat ons brengt tot extrapolaties en meningen. Wat betekent dat wij ons niet met feiten, maar met veronderstellingen en beoordelingen bezig gaan houden. Indien u mijn mening vraagt, is hier sprake van een straling van natuurlijke oorsprong. De straling zelf wordt dus mijn inziens niet kunstmatig door bewuste wezens voortgebracht. Wel meen ik aan te mogen nemen dat deze natuurlijke en gediffuseerde straling middels kwartslagen of kwartspiegeling, een vaste en nauw omschreven golflengte en zelfs richting heeft gekregen. En dit zou wel eens het werk van denkende wezens kunnen zijn.

In dit verband kunnen wij denken aan hetgeen de mens de laatste tijd heeft ontdekt omtrent de laser en de maser. Laser bundelt, zoals u weet, licht tot een rechte bundel zonder grote spreiding. Maser is ongeveer hetzelfde voor stralingen. In beide gevallen blijkt men de "golflengte" te kunnen bepalen door de bundel door een bepaald materiaal te voeren. Het blijkt, zij het onder enig voorbehoud, mogelijk ook laser in aard te bestemmen door de bundel door het raster van behaalde kristalstructuren te laten passeren. Het richten en bepalen van golflengte kan dus in beide gevallen optreden en - zij het op aarde nog niet geheel - beheerst worden.

Het is daarom mijn inziens zeker niet ondenkbaar dat levende wezens, die technisch verder zijn gevorderd - tenminste op dit terrein - dan de mens, de straling van natuurlijke en zeer grote bronnen op soortgelijke wijze kunnen richten. Dat men over een technische kennis beschikt, die verder gaat dan die van de aarde, volgt logisch uit het feit dat men zal moeten aannemen dat dergelijke wezens beschikken over een ruimtevaart enzovoort. Indien zij deze langere tijd bedrijven, is het eveneens aanvaardbaar dat dergelijke wezens veel meer dan de mens weten over de krachtvelden en stralingsvelden, zoals dezen rond sterren bestaan en de krachtvelden als bijvoorbeeld het aardmagnetisch veld. Een manipuleren van dergelijke velden, ofschoon, waarschijnlijk in beperkte mate, is daarom eveneens denkbaar. Op aarde heeft men de mogelijkheid dergelijke dingen te onderzoeken en te leren gebruiken nog niet, daar men met zijn onderzoekingen nog gebonden is aan de verhoudingen binnen de aardatmosfeer en slechts zeer weinig gegevens heeft omtrent de toestanden, zoals deze buiten atmosfeer en zwaartekrachtveld voor kunnen komen.

Stelt men dat bewuste wezens van de straling of het veld van een ster gebruik maken, dan is het mijn inziens eveneens redelijk te veronderstellen, dat de feitelijke installatie zich buiten het directe werkingsbereik van de zonneatmosfeer bevindt en bijvoorbeeld een baan rond die zon volgt, vergelijkbaar met die van Mercurius in het zonnestelsel. Zoals reeds nu op aarde denkbaar is dat de kracht van een aardmagnetisch veld het best gebruikt kan worden als krachtbron door een station dat zich buiten althans de grootste krachtlijndichtheid van dit veld bevindt. Denk hierbij bijvoorbeeld aan een ruimteplatform. Nu weet ik wel dat bijvoorbeeld het bouwen van een ruimteplatform op aarde nog hoofdzakelijk een theorie is, waaraan men niet zo eenvoudig uitvoering en verwezenlijking kan geven.

In de eerste plaats werken de kosten van een dergelijk project prohibitief. In de tweede plaats heeft men nog geen inzicht in de vraag hoelang een dergelijk project houdbaar en bruikbaar zou blijven. Terwijl eveneens de vraag rijst wat men daarmee - buiten wetenschappelijk onderzoek

- zou moeten doen om het enigszins rendabel te maken. De benodigde hoeveelheid chemische brandstof alleen is onvoorstelbaar groot, daar men toch een minimum gewicht in omloop zou moeten brengen, voor men ook maar iets kan beginnen. Zodra je echter gebruik hebt leren maken van het magnetisch veld van een planeet als stuwkracht en hebt geleerd gebruik te maken van de energie en veldkracht, die een ster afgeeft, liggen de zaken geheel anders. Men beschikt dan praktisch over een onuitputtelijke bron van zeer goedkope energie. Bovendien zou men met een zo grote kennis van velden en stralingen bij het eigen station een veel grotere concentratie van straling en energie tot stand kunnen brengen, dan vanuit de normale straling of de normale veldwerkingen verwacht zou kunnen worden.

Ik weet heel goed dat ik alles wat ik nu ga zeggen niet wetenschappelijk kan aantonen. Het zijn veronderstellingen. Maar men kan deze als mogelijkheid, gezien de bekende feiten, niet uitschakelen. Het is alles denkbaar. Zelfs middels extrapolatie van op aarde bekende feiten is een aanvaardbaar en mijn inziens juist beeld te geven. Ik stel: ruimtevaart, zeker wanneer deze niet in staat is de lichtsnelheid te overtreffen, is een langdurig proces en zal alleen daarom reeds voor het vervoer van vracht niet snel rendabel te maken zijn. Het vervoeren van materialen tussen planeten of zelfs over interstellaire afstanden zou zo kostbaar zijn, dat er alle reden bestaat om aan te nemen, dat dit niet algemeen in de praktijk gebracht zal worden, tenzij er een hoogste noodzaak bestaat.

Het meest belangrijke wat men, zeker in de eerste fase van ruimtevaart, met andere wezens zou kunnen uitwisselen of verhandelen is kennis. Kennis is over te dragen via formules, ideogrammen. Men mag rustig aannemen dat elk volk, levende in een eigen milieu, een eigen mentaliteit bezittende, de problemen ook op een geheel eigen aard zal benaderen. Waar de één metaal gebruikt, zal een ander ras misschien keramiek gebruiken en dus ook afwijkende resultaten kunnen boeken. Waar de één werkt met het rad voor vervoer, heeft een ander ras misschien een heel afwijkende methode van mechanische voortbeweging gevonden. Ik neem opzettelijk voorbeelden, die u bij aardse schrijvers terug kunt vinden, onder meer bij H.G. Wells. Het is dan ook denkbaar dat het ene ras bijvoorbeeld zeer ver komt in de biochemie, terwijl een ander ras juist weer in de metallurgie veel verder is gekomen. Op een planeet met hoge kerndichtheid zal men werken met materialen onder hoge druk en daardoor mogelijkheden en eigenschappen in materialen ontdekken, die op een planeet met een minder dichte kern zelfs niet vermoed worden. Informatie is dus een van de meest kostbare dingen, die je in het begin kunt uitwisselen.

In een latere fase is het natuurlijk ook denkbaar, dat men kunstvormen uitwisselt en op de duur zal men middels de ruimtevaart toch wel tot een uitwisselen van bepaalde producten komen; deze producten moeten dan eenvoudig te vervoeren zijn en zeer goed houdbaar zijn. Of men moet een bepaalde methode vinden waardoor het mogelijk is, zonder extra belasting van het vaartuig, iets mee te nemen. Ik kan mij bijvoorbeeld voorstellen dat men plantaardige producten meevoert door ze uit te zetten als hydroculturen en zo de noodzakelijke luchtverversing toe te dienen, terwijl gelijktijdig de voortplanting en zaadwinning plaatsvinden. Meerdere dergelijke procedures zijn denkbaar. Ik meen met dit alles in ieder geval aannemelijk gemaakt te hebben dat voor volkeren, die door grote ruimten van elkander gescheiden zijn, de uitwisseling van denkbeelden en gegevens het meest belangrijke contact zal vormen. Ik stel dus, wanneer een goudvondst, als die te Klondyke, in een maatschappij die haar waarderingen op goud baseert, vele mensen er toe kan brengen zeer grote kosten te maken en zeer grote persoonlijke risico's te nemen in de hoop een claim te vinden die waardevol is, zo zal in een andere wereld die kennis als maatstaf van waarde hanteert, men bereid zijn vele risico's te lopen om nieuwe kennis te verwerven.

Ik kan mij dan ook voorstellen, dat in een maatschappij waarin kennis, nieuwe processen, de erkenning van nieuwe mogelijkheden een maatstaf van waarde is - en dezen mogelijkheid tijdlang eigendom blijft van de "vindende" - patent en licentie! - er groepen zijn, of zelfs gehele planeten, die zich in het bijzonder op het verwerven van nieuwe kennis en procedés zullen toeleggen. Wat dan weer denkbaar maakt dat men, vooral waar meerdere bewoonde werelden niet al te ver - kosmisch gezien - uiteen liggen, men niet alleen signaal-apparaturen gaat

ontwerpen waarmee de bekende planeten bereikt kunnen worden. Overigens kunnen dergelijke verbindingen tijdelijk of regelmatig onderbroken worden door tussenliggende sterren, uitbarstingen, magnetische stormen enzovoort. Het is echter dan eveneens denkbaar dat men alles zal doen om contact met nieuwe planeten te krijgen en zo nieuwe bronnen van kennis en denkbeelden aan te boren.

Om dit redelijk goedkoop te kunnen doen, zou men gebruik moeten maken van zonnekracht. Daarnaast zal men moeten zoeken naar een soort werking, waarin het signaal of een deel daarvan terugkeert, zodat enige controle mogelijk is. Denk hierbij bijvoorbeeld aan radar. Men zal een dergelijk signaal langzaam, maar niet zonder regel, door de ruimte moeten laten dwalen. Dit is een proces dat eeuwen kan vergen. De afstand qua lichtjaren speelt hierbij immers een rol. Daarom zou een dergelijke installatie geheel of althans grotendeels automatisch moeten functioneren. Vooral het voortdurend en ononderbroken beschikken over een praktisch onuitputtelijke krachtbron is daarbij een vereiste. Een ster zal hiervoor ideaal zijn, vooral wanneer een dergelijke ster zelf een zeer sterke uitstraling heeft en een sterk werkend veld. Deze ster zal dus afwijken van het G-type. De grotere sterren zouden een te grote installatie vergen en een te langzame omloop van het station eisen door de mogelijke omloopbaan voor een dergelijk station. Kosten, arbeid enzovoort, plus gevaren zouden te groot worden. De meest dienstige sterren zouden dus kleinere sterren zijn met een grotere kerndichtheid, zeer hoge oppervlaktetemperatuur, terwijl een dergelijke ster op een afstand zou moeten liggen van ten hoogste 15 à 20 lichtjaren van de ster en de planeten waarop de exploitanten leven.

Men zal, om resultaat te behalen, een aantal golflengten kiezen, die waarborgen dat contact alleen gemaakt wordt met beschavingen, die reeds iets te bieden hebben. Een beperkt aantal geselecteerde golflengten dus, die afgestemd kunnen worden op ongeveer de wijze waarop dit bij maser geschiedt. Het uitgezonden signaal zal niet alleen zelf gemoduleerd zijn, maar bovendien als draaggolf dienen voor vreemde signalen binnen een bepaalde band. Het signaal zelf zal niet volgens de geldende definitie in de werkelijke "radioband" liggen, maar tenminste in staat zijn radio-emissies te ontdekken, zoals men deze bij meer geciviliseerde volkeren kan verwachten. Indien dit alles zover juist is - het blijft een extrapolatie - mag ik aannemen dat de ontdekte bron niet de enige zal blijven. Aannemende dat de eerste radiosignalen van voldoende sterkte op aarde langs de veronderstelde procedure reeds zijn geconstateerd, zo mogen wij naar mijn mening toch aannemen dat de reactietijd van een vreemde beschaving, die op deze wijze contact zoekt, tussen de rond 50 tot 100 jaren zal liggen - afstand in lichtjaren, verwerkings- en ontcijferingstijd. Zodra degenen die een dergelijk station exploiteren, een signaal dat voor hen belangrijk kan zijn, hebben ontdekt, mogen wij aannemen dat een proces van triangulatie begint. Er zouden dan ofwel meerdere van dergelijke stations, dan wel andere stations, speciaal bestemd voor ontvangst van de nu geconstateerde pulsen, moeten worden ingeschakeld. Met dit alles kan ik mijn - zeer persoonlijke - mening, nu, naar ik meen, begrijpelijk stellen. Volgens mij hebt u te maken met de draaggolf van een signaal, uitgezonden door wezens, die technisch veel verder zijn dan u. De gebruikte krachtbron is mijn inziens een kleine zogenaamde witte ster. Een bewijs voor de juistheid van mijn stelling zal geleverd kunnen worden na maximaal 30 à 40 jaren. Dan zouden andere signalen, komende uit andere richtingen, in de gelijke band kunnen worden ontdekt en zullen mogelijk signaalpulsen, berekend op het werkelijk opnemen van bewust contact, in een - of meer - van deze signalen voorkomen.

Hiermede heb ik mijn visie wel gegeven. Ik wil hieraan echter nog enkele andere punten toevoegen. Hetgeen ik gesteld heb, is op grond van de bestaande gegevens voor de wetenschap onaanvaardbaar, ofschoon wetenschapsmensen de mogelijkheid van een later aanvaardbaar worden van deze stellingen toe zullen geven. Het wetenschappelijk denken zal de mogelijkheid dat er in de ruimte leven bestaat zeker niet afwijzen. Maar zij heeft nog nimmer tekenen van een dergelijk leven ontmoet. Zij zal daarom elke andere mogelijke verklaring van het verschijnsel de voorkeur geven boven een niet klaarblijkelijk uit bewuste wezens voortkomend signaal als teken van dit leven in de ruimte. Dit wil zeggen dat de wetenschap als geheel in stellingen als de mijne voorlopig nog niet al te veel zal zien. En ik meen dat dit ook juist en goed is. Want de bestudering van dergelijke signalen, het bestuderen van de ruisbronnen, radio en stralingsbronnen, zoals deze in de ruimte bestaan, zal de mensen - juist wanneer zij niet in de

eerste plaats naar tekenen van bewust leven daarin speuren, maar door het bestuderen van de aard ervan - veel leren. Zo zal men veel leren wat voor een latere communicatie van nut kan zijn, terwijl daarnaast de kennis van velden en stralingen in de ruimte, zij het onvolledig door waarnemingen op aarde en niet in de ruimte zelf, ook bij het ontwikkelen van ruimtevaart enzovoort van groot belang kan zijn. Wanneer de mensen echter er van overtuigd zijn dat signalen worden ontvangen van wezens, die deze wetenschap reeds geheel beheersen, zal de mens eerder geneigd zijn deze kennis van de anderen te "kopen", dan met veel kosten en moeiten een eigen onderzoek te doen. Zolang men aanneemt dat de verschijnselen natuurlijk zijn, zal de menselijke nieuwsgierigheid een ontleden op eigen wijze en volgens eigen mentaliteit bevorderen. Niet alleen bestaat hierdoor de mogelijkheid dat nieuwe, door de "anderen" nog niet ontdekte mogelijkheden worden gevonden, maar men zal bovendien voor nader onderzoek trachten soortgelijke stralingen en emissies zelf te produceren. Dit heeft het voordeel dat men over voldoende apparatuur kan beschikken wanneer eenmaal een bewust contact tussen werelden mogelijk wordt.

Mijn inziens beschikt de mens wel over de kennis, maar niet over de middelen die noodzakelijk zijn om een dergelijk signaal te beantwoorden. Bij een opstellen van de "zenders" op aarde zou namelijk de dampkring een zeer groot energieverlies en bovenal een te grote diffusering veroorzaken. Zou men de middelen waarover men nu beschikt bijvoorbeeld op de maan kunnen opstellen, dan zou een beantwoording mijn inziens reeds wel tot de mogelijkheden behoren. Houdt er rekening mee dat, om grotere afstanden te overbruggen een sterk gericht signaal noodzakelijk is. Op 200 lichtjaren afstand zal men een maximale spreiding nog kunnen toelaten van max. 1,5 lichtjaar. Kortom, voor communicatie over dergelijke afstanden heeft de aarde op het ogenblik de mogelijkheid nog niet. Maar indien de mensheid enigszins op voet van gelijkheid in contact met andere werelden wil treden, dan zal zij, volgens mij, toch de apparatuur voor communicatie - al is deze misschien grover dan deze die door de "anderen" wordt gebruikt, - deze zelf moeten kunnen vervaardigen. Het zou voor de gehele aarde en de mensheid zeer onaangenaam zijn wanneer men van de "anderen" te veel zou moeten aanvaarden zonder daar zelf iets tegenover te kunnen stellen.

Het meest gevaarlijke voor een mens is wel een krijgen van te veel voor niets. Naarmate men meer krijgt, zonder werkelijke inspanning en eigen denken, hoe meer men geneigd zal zijn niets te doen en niet na te denken. Alleen wanneer men zelf middelen en gedachten kan produceren, die voor de ander belangrijk zijn zodat een wisselwerking mogelijk blijft, zal van een gezond contact kunnen worden gesproken. Dit zal binnenkort wel blijken ten aanzien van de ontwikkelingslanden op aarde. Maar het zal ongetwijfeld even waar zijn, wanneer het gaat om contacten tussen de aarde en volkeren met een hogere wetenschappelijke of technische beschaving. Daarom meen ik dat het weinig of geen zin heeft te koop te lopen met kreten als: "Hoera, wij worden benaderd vanuit de kosmos!"

Ik heb u ten aanzien van het gestelde punt de volgens mij meest waarschijnlijke verklaring gegeven. Ik kan deze niet geheel met zekerheid geven en niet wetenschappelijk bewijzen. Al hetgeen ik weet omtrent de ruimte, wijst mij in de gegeven richting. Laat ons nu niet aan de hand van deze of soortgelijke gedachten van de wetenschap gaan eisen dat zij onmiddellijk en allereerst gaat trachten antwoord te geven. Wel mogen wij van de wetenschap eisen dat zij de signalen naspeurt, ontleedt en nagaat welke bronnen er bestaan. Wij mogen haar mijn inziens ook vragen dat zij nadenkt over de omstandigheden onder welke dergelijks signalen zouden kunnen worden voortgebracht en op welke wijze. De rest komt dan vanzelf. Zolang de mens de neiging blijft vertonen vooruit te lopen op zijn eigen morele, mentale en wetenschappelijke mogelijkheden, scheidt hij, volgens mij, alleen maar onheil en gevaren. Hiermede wil ik mijn onderwerpje beëindigen. Indien u commentaren hebt, kunt u natuurlijk van u laten horen.

Vraag: Graag uw commentaar op het volgende. Vooreerst, wij staan rond twee en een half jaar onder de invloed van Aquarius. Dan, de periode van rond 6000 jaren die begon met de regering van Nimrod in Nineve loopt in 1975 af, en ten laatste, onderzoek heeft uitgewezen dat elke straling uit de kosmos een psychosomatische invloed heeft op elk

organisme op aarde. Bestaat er een verband tussen de ontwikkelingen van 1914 tot 1918 en heden, en deze straling?

Antwoord: Stralingen in de grootorde waarover wij hebben gesproken zullen fysieke, maar mijn inziens geen psychische resultaten te weeg kunnen brengen. Zo al een psychische verandering wordt waargenomen, is deze te wijten aan veranderingen in de fysieke structuur en de daarin eventueel plaats vindende afscheidingen. Van stralingen in de sterkte zoals de besprokene kunnen wij verder zeggen, dat zij zeker geen voldoende sterkte hebben om onmiddellijk genetische veranderingen tot stand te brengen.

Daarmede is in ieder geval al een punt afgedaan. Het bewuste signaal - dat niet blijvend aanwezig is, maar periodiek optreedt - kan niet aansprakelijk worden gesteld voor bijvoorbeeld oorlogen en wat u ziet als de veranderingen in de menselijke mentaliteit. Ik vind verder in dit verband de term psychosomatisch niet geheel juist. Deze term duidt namelijk niet in de eerste plaats een structuur aan, maar een beïnvloeding of therapie waarbij psyche en soma gezamenlijk worden gezien en dus de behandeling van geestelijke kwalen gepaard gaat met een behandelen van het lichaam met medicijnen - of een lichamelijke kwaal met medicijnen wordt behandeld - maar daarnaast een mentale therapie wordt toegepast.

Dan de overgang naar Aquarius. Wij stellen dit wel in vaste perioden, maar in feite is dit alles het gevolg van een verplaatsing in de ruimte van de zon en haar planeten. Hierdoor komt zij onder andere invloeden vanuit de ruimte, die onder meer aan de hand van de dierenriem worden geconstateerd en vastgelegd. Het gaat daarbij om vanuit de aarde gemakkelijk kenbare combinaties van sterren. De invloed van Aquarius is dus op aarde reeds langer werkzaam dan men zou veronderstellen. Daar zij echter overwicht op andere invloeden - als die van Vissen - begint te krijgen, spreken wij van het Aquariustijdperk. Men kan uitgaan van het standpunt dat, zij het geleidelijk, niet slechts bepaalde stralingen veranderen - toename van muon-val (deeltjesfysica, red.) op aarde bijvoorbeeld - maar ook krachtverhoudingen een wijziging ondergaan.

Ik kan dit verduidelijk door er op te wijzen dat er stromingen van kleine materiedelen, magnetische velden etcetera, in de ledige ruimte bestaan. Bij materie is de dichtheid niet zeer groot en kan zelfs 3 à 4 moleculen per km³ bedragen. Toch is dit steeds voldoende om sterren, die binnen het bereik van een dergelijke "stroom" komen, hun activiteit te laten veranderen. Een sterke stroom waterstofdeeltjes bijvoorbeeld kan een explosie - het nova effect - ten gevolge hebben. Andere stoffen kunnen de omzettingscyclus en straling, waarop de werking van het zonneplasma gebaseerd is, afremmen, onregelmatig maken of licht stimuleren. Stralingen in de ruimte, die door dergelijke wolken passeren, ondergaan eveneens een verandering door vergroting van spreiding, afremming en zelfs het ontstaan van secundaire stralingen. Deze stromingen kunnen dus op een zonnestelsel en alle leven daarin een zeer grote invloed uitoefenen. Verplaatsing in de ruimte zelf brengt reeds een, zij het geleidelijke, verandering van invloeden vanuit de kosmos teweeg. Een deel van deze invloeden in de ruimte kan inderdaad bepaald worden aan de hand van de sterrenbeelden: deze bepalen de richting, zoals bakens. Wie zich in deze richting beweegt, zal onder de invloed komen van bepaalde kosmische verschijnselen. De mens zal hierop, evenals zon en wereld, reageren. En dat is dan bijvoorbeeld een Vissen- of Aquariusperiode in de taal van hen die dergelijke werkingen misschien wel aanvoelen, maar niet redelijk kennen of kunnen bewijzen.

Verder kan men nog spreken - zeer primitief gesteld - van een krachtveld in de ruimte, dat in wezen voortkomt uit de kruising van twee elkaar kruisende veldlijnstelsels. Een verder uiteenlopen of dichter samenkomen van de krachtlijnen van een of beide lijnstelsels zal een verandering van de ruimtelijke structuur ten gevolge hebben waardoor alle materie, zich bewegend door dit deel van de ruimte, eveneens tijdelijke - en soms zelfs blijvende - veranderingen zal ondergaan. Denk hierbij aan expansie, verandering van magnetische gerichtheid, flux etcetera. Wij kunnen dit alles nu wel een naam geven, maar de verandering wordt niet door de naam bepaald en de intensiteit van de verandering evenals het tempo, waarin deze zich voltrekt, vloeit voort uit de eigenschappen van het kosmische gebied dat de zon

betreedt. Rond 150.000 jaren geleden trad de zon binnen in een veranderde veldlijn-verhouding. De gevolgen daarvan zijn over de gehele aarde nog kenbaar.

Wat de mens betreft kunnen wij zeggen: deze werkingen kunnen onder meer het tijdservaren van de mens beïnvloeden, zijn sneller of trager denken, het sneller of trager reageren van het zenuwstelsel enzovoort. Vooral bij een versnellen van de hersenfuncties treedt een merkbare psychische verandering op: door het snel opeenvolgen van met de buitenwereld verbonden realisaties en gedachten, zullen vele verder voerende associaties op meer bewust vlak niet meer mogelijk zijn, terwijl de sterkste associaties bij een prikkel dus versterkt en meer eenzijdig beheersend op gaan treden. Dan krijgen wij te maken met een grotere eenzijdigheid van denken onder een dergelijke invloed. Dit bepaalt mede de richting, die een cultuur zal inslaan, maar ook het eigen gedrag van de mens in die cultuur.

Hiermede is dan duidelijk wat bedoeld wordt met termen als Vissentijd, Aquariustijd, enzovoort. Daar wij de verhouding tussen Vissen en Aquarius - in feite twee gebieden - enigszins kennen, kunnen wij ook met redelijke zekerheid stellen dat bepaalde ontwikkelingen en gevolgen uit deze wijziging van invloed voort zullen komen.

U vraagt in wezen of de grote oorlogen mede aan deze invloeden te wijten zijn. Maar oorlogen zijn er altijd geweest. In het verleden sprak men over de blijde (oorlogskatapult, red.) en het eerste buskruit ongeveer zo als u het nu doet over de atoombom. Zoals er een tijd geweest is dat lans-, zwaard- en knotsdragers zich afvroegen waar het toch wel naar toe moest nu Normandische bogen in staat bleken lederen rusting en lichtere metalen rustingen zonder meer te doorboren. Het oordeel omtrent het nieuwe verschilt dus, evenals de benadering van het probleem oorlog, niet zo sterk. Oorlog heeft bij de mens altijd en onder elk teken bestaan. Men zou er zelfs over kunnen debatteren of de mensheid zonder oorlogen ooit het technische peil, dat zij nu kent, bereikt zou hebben.

Wat uw Nimrod tot heden betreft, u doelt hierbij op de theoretische zaagtandgrafiek van technische ontwikkeling. Ik meen dat wat het beginpunt betreft, dit willekeurig is gekozen, terwijl de veronderstelde loop ruim 6500 jaren en niet slechts 6000 bedraagt. Hiervan een invloed te verwachten, lijkt mij dus niet juist, zeker wanneer het hier over oorlogen en snelle technische veranderingen - iets anders dan werkelijke ontwikkelingen - gaat. Wat oorlogen betreft, zodra de dichtheid van bevolking toeneemt en grotere machtsconcentraties ontstaan, zullen de steeds voorkomende conflicten ook een grotere omvang krijgen, dit is zonder meer duidelijk. Naarmate conflicten een grotere omvang krijgen, zullen zij meer nieuwe middelen voortbrengen en zo, bij ongeveer gelijke krachten aan beide zijden, meer slachtoffers maken. Over de duur van een oorlog kan men slechts spreken, wanneer men de tijd dat het conflict werkelijk bestaat, vergelijkt met het aantal daarbij betrokkenen. Vroeger waren oorlogen van 100 jaar en zelfs meer doorgewoond. Tegenwoordig zijn zoveel mensen en middelen gelijktijdig bij het conflict betrokken, dat resultaten van een 100-jarige oorlog nu reeds, in overeenstemming met de bevolkingstoename 1000 maal meer slachtoffers makende, binnen 6 maanden beëindigd kunnen worden.

Oorlogen zijn dan ook volgens mij een logisch gevolg van de ontwikkeling in aantal en middelen van de mensheid. De grotere omvang van de conflicten doet het aantal problemen stijgen en dit bevordert weer het uitvinden van nieuwe middelen. De uitvinding is een inspiratie die het snelste voortkomt uit een besef van absolute noodzaak. Zij wordt ten koste van alles dan ook onmiddellijk en onder vérgaand onderzoek verwezenlijkt. Oorlogen als die van 1914 en 1940 spreken u ongetwijfeld op het ogenblik het sterkste aan. Maar oorlogen als bijvoorbeeld de strijd om Sachalin tussen Rusland en Japan - waarbij Amerika ingreep, omdat het vreesde dat Japan te sterk zou worden - was in verhouding voor de wereld en mensheid even belangrijk. De oorlog 1914 is in feite een stellingsoorlog, waarbij de strategische stellingname de leiddraad vormt; dit resulteert in een soort patstelling aan de Somme. Men zoekt de middelen om de ander uit zijn stelling te verdrijven en zo zelf een strategisch voordeel te vinden. Dit voert tot uitvinding van tanks en mobiele eenheden. Motorisering op grotere schaal wordt als nuttig en noodzakelijk erkend - denk hierbij eens aan de taxi's van Parijs. In de tweede wereldoorlog is dan ook de

strategie gebaseerd op beweeglijkheid. Zeer mobiele troepen, tanks en een actief ingrijpend luchtwapen vormen de voornaamste kentekenen van deze oorlog. In deze oorlog speelt natuurlijk de artillerie nog wel een rol, maar zij blijkt sneller en eenvoudiger verplaatst te moeten worden. In de laatste fase van de strijd zien wij dan ook de raketwerper optreden, die lichter van structuur, gemakkelijker verplaatsbaar is en het overbruggen van grotere afstanden vanuit licht verplaatsbare installaties denkbaar maakt. De nieuwe strategie baseert zich steeds meer op de mogelijkheid het raketwapen in vele vormen in te zetten. En zo kun je doorgaan.

Hiermede hoop ik duidelijk gemaakt te hebben dat uw stelling dat de grote oorlogen van de laatste tijd het gevolg zijn van een overgaan van Vissen naar Waterman niet geheel juist is. De mentaliteit van de mens is nog ongeveer dezelfde. De aantallen zijn steeds groter geworden, de middelen nemen toe, de tegenstellingen waaronder de wereld lijdt zijn eveneens meer evident geworden omdat steeds grotere groepen onder deze verschillen lijden. Volgens mij kunnen de oorlogen, zoals zij tot nu toe optraden, dan ook beschouwd worden als een deel van de natuurlijke, zij het vaak te betreuren, ontwikkeling van het menselijke ras.

Waar invloeden als Aquarius zich wel doen gelden: bij de eenling. De enkeling krijgt in deze dagen steeds meer het gevoel dat hijzelf, als zichzelf en niet alleen als deel van een geheel, van belang is. Hij wil het geheel dienen en aanvaarden, mits hij in dit geheel zichzelf functioneel betrokken weet. Hij neemt er geen genoegen mee alleen als een door anderen te manipuleren factor beschouwd te worden. Onder deze invloeden meent de eenling steeds meer dat de ander niet alleen over hem moet kunnen beslissen, doch dat een dergelijke toestand slechts toelaatbaar is, wanneer hij op zijn beurt ook over anderen kan beslissen. Deze werking kunnen wij reeds zien optreden in de vorm van een meer persoonlijk bewustzijn, maar nog betrekkelijke collectief uitgedrukt, rond 1890. U denkt nu onmiddellijk aan het opkomende socialisme, maar ook hierin is de beheersing van de eenling door de groep nog zeer sterk. Wat men in deze dagen een anarchistische tendens pleegt te noemen zou wel eens een duidelijke exponent kunnen zijn van de aquariusinvloed. De eenling heeft nog wel belangstelling voor de groep, wil het geheel wel helpen en dienen, maar alleen in een zekere vrijheid. Hij verwerpt de absolute gebondenheid en wenst met een minimum aan beperkingen voor zich zowel als voor het geheel een maximum aan mogelijkheden in zich vinden.

Deze invloed is nog niet zo oud. Er zijn natuurlijk voorlopers aan te wijzen, maar het is toch reeds ver in de 50er jaren, wanneer deze tendens meer algemeen naar voren komt. Deze verandering van mentaliteit explodeert als het ware in de jaren 1960 tot 1963. Hierdoor zal ook het wezen van de oorlog steeds meer veranderen. Steeds minder is er sprake van een groep, die als geheel zijn krachten meet met een andere groep. Het wordt eerder een kwestie van enkelingen, gelijken, die zonder rekening te houden met groepsverband, met elkander krachten meten, zodra dit hen juist of wenselijk voorkomt. De revoluties die, ook zonder onmiddellijke noodzaak, tot guerrilla-acties voeren, zijn meer kentekenend voor Aquarius dan wereldoorlogen. Burgeroorlogen of situaties, die deze toestand nabij komen zoals in de USA bestaat, maar ook in Venezuela en bijvoorbeeld in Chili, geven een veel beter beeld van de werking van Aquarius op de mens dan alle grotere oorlogsacties naar buiten toe.

De invloed betekent een herziening van innerlijke waarden en daarmee van gedragsnormen, een verandering in de verhouding van de eenling tot de maatschappij, de medemens, de kosmos en, zo men dit hierbij wil betrekken, tot zijn God. Een verdere reeks van wereldoorlogen is zeker niet ondenkbaar, maar lijkt mij niet erg waarschijnlijk. Zo zij ontstaan, zijn zij voortvloeiende uit restanten van het Vissentijdperk en de daarin ontstane sociale structuur. Oorlogen zullen steeds weer voortkomen uit de drang van machthebbers, die hun macht willen bewijzen of trachten te behouden, maar steeds minder zal de overgave aan de strijd, het verlangen naar zegepraal in een oorlog, in het volk zelf kunnen bestaan. Dit impliceert dat elke grotere oorlog, die als een soort wereldoorlog door naties naar buiten toe gevoerd wordt, moet resulteren in een steeds grotere interne verdeeldheid en een interne strijd om de macht. De waarde van gezag zal dan steeds meer teloor gaan, zodat enkelingen elk op eigen wijze alles zullen gaan doen om vernietigingen tegen te houden of strijd ongedaan te maken.

Ik hoop hiermede mijn toelichting van uw punten gegeven te hebben. Het zal u duidelijk zijn geworden dat het Aquariustijdperk, einde van de periode vanaf Nimrod en dergelijke, ten hoogste algemene betekenis kunnen hebben waar het gaat om een verandering van mentaliteit, maar niet zonder meer economische, politieke of sociale ontwikkelingen vanuit zich bepalen en eventueel zelfs kunnen forceren. Alle omwenteling en verandering zal van onderaf plaats moeten vinden. Daarvoor is eerst een groter persoonlijk vrijheidsbewustzijn noodzakelijk.

Vraag: U sprak over het gebruiken van een ster als bron voor energie. Geschiedt dit via de planeet?

Antwoord: Een lastige vraag. Ik tracht populair te blijven. Stel u voor dat u een deel van de zonneatmosfeer als het ware af kunt tappen. Zoals u weet, zijn zowel warmtestraling als andere stralingen in een ster het resultaat van nucleaire omzettingen, die weer op een wisseling van massadichtheid berusten - als het ware condensatie tot dichtheid van expanderende materie in de zonneatmosfeer. Het is denkbaar dat men rond de gehele zon - op grotere afstand - een schaal bouwt waardoor de energie gevangen en gebundeld kan worden. Daarnaast kan men zich - en dit is eenvoudiger - een apparaat voorstellen waardoor men een verhoging van dit proces op een bepaalde plaats van de ster kan bevorderen en de resultaten van deze uitbarsting aan warmte en straling via een soort elektronische spiegel kan opvangen, geleiden en omvormen. De omgezette energie zou dan via een richtapparaat in een betrekkelijk smalle emissie kunnen worden geleid, door rasters in golflengte kunnen worden bepaald, terwijl een diffuseren van de straal en een scherp richten van de straal de nodige modulatie zou kunnen produceren. Deze gehele materie is zeer ingewikkeld. Ik zeg het nu zo eenvoudig mogelijk, maar u zult begrijpen dat daarbij allerhande ingewikkelde toestanden te pas komen als bijvoorbeeld helixvelden (? Red.), die in een dergelijke vorm op aarde zelfs mathematisch nog niet geheel uitdrukbaar zijn volgens mij.

Vraag: Is de ontwikkeling van de parapsychologie rond 1890 en de vele bijgelovigheden daarin ook een verschijnsel, dat aan Aquariusinvloeden kan worden toegeschreven?

Antwoord: Ik moet langzaam gaan eindigen. Ik wil er echter op wijzen, dat de parapsychologie, zelfs zoals zij op het ogenblik functioneert in haar benadering van de verschijnselen, wel anders maar in wezen niet veel reëler is geworden dan in de periode tussen 1870 en 1900. Het enige verschil is dat de te onmiddellijke aanvaarding van het zogenaamde paranormale, zoals dit in de eerste periode optrad, nu plaats heeft gemaakt voor de neiging alles onmiddellijk te verwerpen wat men niet onmiddellijk klasseren kan, en hetgeen men klasseren kan zoveel mogelijk natuurlijk te verklaren, om op deze wijze zoveel mogelijk het paranormale en bovenzinnelijke van elkander gescheiden te houden.

Neem mij echter niet kwalijk dat ik, hopende, dat u met dit antwoord tevreden ben, nu werkelijk aan de pauze ga denken. Wij hebben vandaag dus gediscussieerd over een onderwerp van uw eigen keus. Het had elk ander onderwerp kunnen zijn, toch kan deze avond dienen als voorbeeld van hetgeen wij in het komende verenigingsjaar minstens eens per maand met u samen hopen te doen. Was het onderwerp deze maal technisch, zo hoop ik dat u met mij hebt kunnen constateren dat een gedachtewisseling als deze voor beide partijen leerzaam, belangwekkend en geestelijk stimulerend kan zijn. Ik acht hiermede mijn taak ruimschoots beëindigd. Ik dank u voor het onderwerp en de bijkomende vragen. Ik wens u verder een verder genoeglijke avond toe, waarbij ik maar hoop, dat u zich met mijn betoog even goed zult amuseren, als ik het heb gedaan met hetgeen u in het tweede deel van mijn betoog te berde hebt gebracht. Goedenavond.

Goedenavond, vrienden.

Bij het zoeken naar een geestelijke waarheid wordt de mens geconfronteerd met twee waarden: Rond hem de kosmos, de macrokosmos zelfs, met in zich de vreemde en wat verwarde wereld waarin een schepping zich langzaam schijnt te voltrekken uit een zich traag ordenende chaos. En dan, wie tracht het wezen van de mens te doorgronden, zal altijd weer het innerlijk scheppingsproces ontmoeten en daarbij getroffen worden door de overeenkomsten, die bestaan tussen de macrokosmos en het menselijke innerlijk. Het is, naar ik meen, niet juist zonder meer te stellen dat de mens een microkosmos is. Anderzijds is toch de creativiteit van de mens zelf, de werkingen die wij zien in zijn denken en voorstellingsvermogen, al te vaak te vergelijken met kosmische processen.

Ik zou daarom de volgende stellingen graag onder uw aandacht willen brengen: In de mens is een onbekende en niet definieerbare kern aanwezig, welke kennelijk de verklaring vormt voor de in de mens optredende stimuli, die niet aan de buitenwereld geweten kunnen worden. In de kosmos hebben wij te maken met een grote reeks verschijnselen, waarbij echter de bron van de wetmatigheden en de eerste oorzaak zich aan ons kenvermogen onttrekken en in feite in een even mystiek lijkend geheim gehuld blijven.

In de tweede plaats zien wij in de kosmos een voortdurende uitbreiding van de wereld, een zich vormen, een langzaam zich schijnbaar utdijend Al, misschien zelfs waarin een langzame harteklop, een soort ademhaling kenbaar wordt welke ten grondslag ligt aan de door de mens niet geheel besepte werkingen. Hierdoor treden bepaalde verschijnselen algemeen op de voorgrond, die zich met lange tijdsruimten als tussenperiode herhalen, dan wel continue zijnde, zich steeds weer in hun tegendeel schijnen te veranderen.

In de mens zien wij soortgelijke, niet geheel verklaarbare veranderingen van wezen, reactie, denken, waarbij wij eveneens geconfronteerd worden met bepaalde ritmen, omkeringen enzovoort. Bovendien worden wij ook in de innerlijke mens geconfronteerd met geheimzinnige wetten, die onverklaarbaar op zich, kennelijk toch de menselijke psyche als geheel en daarnaast gedeeltelijk zelfs het menselijk fysiek beheersen.

Ik stel dan ook: De mens is, zover het zijn innerlijke processen en scheppende vermogens betreft, een replica van het door hem te beseffen of voor hem kenbaar wordende kosmische geheel. Daar een analogie tussen de grootkosmische krachten en de in de mens bestaande mogelijkheden en krachten steeds weer aanvaardbaar en zelfs aantoonbaar blijkt te zijn, mag worden aangenomen, dat alle werkingen, die wij macrokosmisch zien en constateren, of zelfs maar veronderstellend benaderen, ook binnen de mens als mogelijkheid of wet bestaan.

Ik stel verder: de omstandigheden, al dan niet geregeerd door de geheimzinnige kern van alle dingen, bepalen voor alle rond u kenbaar optredende en invloed uitoefenende condities en omstandigheden. Wezen en structuur blijken hierbij een grote rol te spelen.

Om met mijn voorbeeld aan te sluiten bij het voorgaande onderwerp: wij zien planeten met grotere eigen massa rond zich een atmosfeer dragen, die de mogelijkheden van die planeten sterk mede zal bepalen. Andere planeten met geringere massa blijken niet in staat hun atmosfeer vast te houden. Men kan dit zien als een vorm van mogelijks- en milieubepaling aan de hand van wetmatigheden. Zoiets zou ook in de mens zelf van kracht moeten zijn. Daaruit kunnen wij dan weer conclusies trekken, wanneer wij daarbij in het oog houden dat de mens zelfs zijn innerlijk milieu grotendeels zelf kan bepalen.

Indien de mens in zichzelf de relatie tussen denkbeeld en denkbeeld, tussen daadkracht en veronderstelling, steeds weer op evenwichtige wijze tot stand weet te brengen - zo zichzelf

vormende - zal hij de waarde van zijn eigen gedachten, maar ook zijn eigen mogelijkheden voor een zeer groot deel zelf kunnen bepalen.

De mens is als het ware het milieu van de in hem bestaande mogelijkheden. Dezen zullen in zijn ken-, denk- en voorstellingsvermogen voor hem verstandelijk tot uiting komen. Indien hij aan de voor hem belangrijke punten uit dit alles voor zich een voldoende gewicht kan geven, zonder daarbij het evenwicht met de andere innerlijke waarden te verstoren, zal hij hierdoor een verdere ontwikkeling van het belangrijk geachte in zich verzekeren.

Wij kunnen stellen dat, gezien het aanwezig zijn van een onbekende - maar voor de realisatie van prikkels en hun primaire werking - oorzakelijke kern met daarnaast als secundair bepalende waarde een besef waardoor de waarden van het Ik onderling kunnen worden afgewogen, het voor de mens mogelijk moet zijn in het Ik alle wijzigingen tot stand te brengen waardoor de waarde, betekenis en mogelijkheden van dit Ik ten opzichte van het beleefde eigen milieu, de wereld buiten het ego dus, bepaalbaar zal worden.

Deze stellingen zijn natuurlijk met de enkele argumenten die ik aanvoerde niet volledig verklaard. Ik geef ze u dan ook in de eerste plaats als punten ter verdere overdenking. Ik ben namelijk van mening dat de doorsnee mens te weinig gebruik maakt van zijn werkelijke mogelijkheid tot zelfuiting, zelferkenning en beheersing van eigen wezen en betekenis. Dit komt volgens mij voort uit zijn falen in zich de juiste harmonie tot stand te brengen tussen de erkende of aangevoelde mystieke en occulte werkingen, met de naar buiten toe bestaande verstandelijke en redelijk omschrijfbare mogelijkheden waarover men beschikt.

"Scheppen" betekent: uit het niet of het ongevormde een vorm maken, die men zelf bepaalt. Een mens kan in zijn gedachten creëren en daarbij uit het niet bepaalde waarden doen ontstaan. Het is een werkelijk scheppingsproces. Het kan dan ook vergeleken worden met bijvoorbeeld een schrijver, die figuren creëert in een boek. De schrijver scheidt zo een - zij het imaginaire - mens met eigen mentaliteit, uiterlijk, problemen, milieu, met eigen drijfveren. Bij goede schrijvers zien wij steeds weer dat dergelijke figuren op een gegeven ogenblik ontsnappen aan de opzet die de schrijver te voren had opgebouwd. Zij gaan als het ware een eigen leven voeren, daar de in de figuren vastgelegde karakteristiek het eenvoudig onmogelijk maakt de opzet van de schrijver nog met deze figuren op redelijke en aanvaardbare wijze te vervolgen.

In mijzelf kan ik meer dan alleen maar romanfiguren creëren. Het is wel degelijk mogelijk op soortgelijke wijze voorstellingen omtrent de kosmos gestalte te geven, denkbeelden omtrent God, waarden en wetten, occulte mogelijkheden, magische bereikingen en zelfs ontmoetingen met hogere en geheime krachten te bouwen. Ook wanneer ik dergelijke denkbeelden in mijzelf opbouw, zullen zij op de duur een eigen karakter gaan vertonen. Ik schep in mijzelf ook het milieu, dat wil zeggen de voorwaarden waaronder dergelijke scheppingen van het Ik bestaan.

Het is per analogie duidelijk dat, zo ik ver genoeg verder ga met dit scheppende proces, de in mij bestaande krachten, machten en waarden, zich eveneens zullen gaan onttrekken aan mijn directe wil en opzet. Ik kan met hetgeen in mij bestaat alleen werken volgens de eigenschappen en krachten, die ik zelf daarin heb vastgelegd. Ik kan eenmaal vastgelegde krachten en eigenschappen niet zonder meer en naar willekeur wijzigen, te niet doen, aanpassen. De innerlijke wereld, die ik schep, zal dus een zekere zelfstandigheid kunnen verkrijgen, waardoor zij mij in mijn uiterlijke mogelijkheden mede zal gaan bepalen.

Daar staat tegenover dat de kracht, die ik in mijzelf beseft en in beelden voldoende binnen het Ik heb vastgelegd, ook naar buiten toe zal kunnen projecteren waarbij de eigenschappen van deze innerlijke wezens of structuren in de wereld rond mij, zij het door mij, van mij uit en hoofdzakelijk ook voor mij, kenbare verschijnselen gaan veroorzaken.

Hiermede heb ik dan de kern benaderd van hetgeen ik u heden avond wilde voorleggen: wanneer ik in mij zelf schep, breng ik niet slechts een innerlijke wereld tot stand, maar schep ik voor

mijzelf gelijktijdig een invloed, die naar buiten toe kenbaar is en zo mijn eigen milieu - en daarmee mijn mogelijkheden - gaat bepalen.

De zelferkenning, zoals de esotericus deze nastreeft, zou kunnen worden vergeleken met de ontdekkingstochten, die een mens maakt om een hem nog onbekende wereld te leren kennen en omschrijven. Het is een vorm van innerlijke cartografie, een omschrijven en vastleggen van al het innerlijk erkende binnen het eigen direct toegankelijke deel van het bewustzijn. Hierdoor wordt niet alleen het innerlijk milieu, de innerlijk bestaande mogelijkheden, erkend, maar zij worden bovendien voor het Ik vastgelegd als vaststaande waarden.

Is het dan zo vreemd dat de esoterische onderzoeken, de ontdekkingstochten in de innerlijke processen en mogelijkheden, de mens langzaamaan gaan beheersen? Naarmate mijn onderzoeken meer eenzijdig zijn, zal mijn reactie op deze waarden en mijn werken met deze waarden naar buiten toe minder harmonisch, minder passend zijn in de wereld, die ik als mijn werkelijkheid ervaar. Mijn innerlijke wereld is een kosmos. Een kosmos moet, om zich te kunnen ontwikkelen, zelfs om maar te kunnen bestaan, evenwichtig zijn. Zodra het evenwicht teloor gaat, treden kosmische rampen op en verteert een dergelijke kosmos zichzelf. Dan stort zij terug naar haar punt van origine en blijft er niets meer over. Slechts zolang er een redelijk evenwichtige spreiding van waarden en krachten aanwezig is, kan een dergelijke implosie voorkomen worden.

Indien ik nu, om welke redenen dan ook en op welke wijze dan ook, mijzelf innerlijk onevenwichtig erken en mijn denken volgens deze onevenwichtige erkenning richt op mijn innerlijk - daarbij bepaalde aspecten van erkende persoonlijkheid of mogelijkheid misschien verwaarlozende en het gedachteleven misschien sublimerende in een bepaalde richting - zal het innerlijke evenwicht teloor gaan. Dit innerlijke evenwicht betekent dat al hetgeen als mogelijkheid bestaat in de kleine innerlijke kosmos waar kan worden. Onevenwichtigheid betekent dat alle in het Ik berustende moeilijkheden teloor gaan in de enorme schok van de innerlijke ineenstorting. De innerlijke wereld is dan nog slechts een leegte: de wereld buiten het Ik schijnt, door het ontbreken van een innerlijke wereld welke openbaar wordt en zo het Ik zichzelf bewust doet leven, zinloos.

Wie er prijs op stelt de esoterie op de juiste wijze te bedrijven, zal daarom vooral een veelzijdigheid van innerlijke bespiegeling na moeten streven. Hij kan niet volstaan met één denkwijze, één enkele leer, één enkel streven. De eerste taak is het innerlijk milieu zo juist mogelijk te leren omschrijven, zoals het in hem bestaat. De tweede taak is mijn inziens dan deze innerlijk samenhangen zodanig te wijzigen, dat het geheel voor het Ik erkend evenwichtig wordt en gelijktijdig naar buiten toe erkend werkzaam wordt.

Wie de esoterie als geheel verwerpt, meent misschien door deze problemen niet geraakt te kunnen worden. Ik wil u er op wijzen dat het tegendeel waar is. Nu is er misschien geen sprake van een innerlijke wereld, in het bewustzijn omschreven in al haar chaotische ontwikkeling en scheppende vorming. Maar de innerlijke wereld blijft desondanks de drijfveer naar buiten toe en zal een deel van haar werkingen, ook al worden die als zodanig niet beseft, in de buitenwereld voor het Ik kenbaar maken.

De innerlijke wereld bepaalt nu eenmaal voor een deel wat je in de wereld buiten je kunt beleven, zij bepaalt de voorkeur in je gedachten, de wijze waarop je reageert. Er is aan de werkingen van de innerlijke kosmos eenvoudig niet te ontkomen. Je kunt daarom, zo je prijs stelt op de mogelijkheid in eigen leven een redelijke beheersing te verwerven, slechts proberen je innerlijke werkelijkheid te leren kennen en daarbij enig besef te krijgen van de vele ongevormde facetten en mogelijkheden, die het Ik in zich draagt.

Dan kun je ook bewust trachten aan de innerlijk erkende waarden, mogelijkheden en noodzaken een evenwicht te geven, dat door het Ik bepaald kan worden en aan alle nog niet geheel gevormde krachten een gestalte te verlenen, waardoor zij voor het Ik beheersbaar worden. Alleen door voortdurend met de innerlijke werkelijkheid rekening te houden, bereikt men

uiteindelijk, dat het daarin voorkomende evenwicht door de mens zelf kan worden uitgebreid, hersteld en gericht.

Dit is een deel van de taak, die het menselijke leven met zich brengt, waaraan niemand kan ontkomen. Geestelijke gezondheid - een modewoord, dat in uw dagen meer en meer wordt gebruikt - kan alleen voortkomen uit innerlijke evenwichtigheid. Werkelijk geestelijk gezond en bewust strevende kan men slechts leven vanuit de erkenning van een innerlijke wereld, die in krachten en mogelijkheden naar de wereld buiten het Ik voortdurend doordringt en daarin de hele persoonlijkheid een voor het Ik aanvaardbare uiting kan doen vinden. Dat niemand onder u dit alles onmiddellijk en zonder moeite zal kunnen bereiken, zelfs al denkt en streeft hij reeds "esoterisch", is, dunkt mij, zonder meer duidelijk. Zoals in de praktijk bijna niemand van degenen, die aan onze zijde leven, dit bereikt hebben. Het bereiken van een geheel bewust beheerst innerlijk evenwicht is een zeldzaamheid. Maar ons streven naar dit doel kan in ieder geval ook, wanneer wij nog minder bewust zijn, reeds voorkomen dat wij te onevenwichtig worden. En dit is al een zeer belangrijk iets.

Een tweede facet van de zaak, dat voor ons mijn inziens een grote rol speelt, is het feit dat de mens, die tracht zijn innerlijk evenwichtig te beseffen, daarin ook op evenwichtige en creatieve wijze leert zijn beeld van eigen wereld, noodzaken en leven op een meer evenwichtige wijze op te bouwen, zodat zijn streven gelijkmatiger, redelijker en meer beheerst zal worden. Hierdoor zal hij ook in de wereld buiten het Ik steeds meer ervaringen op gaan doen die een aanvulling vormen voor de innerlijke wereld daarin, wat dus steeds meer mogelijkheden en feiten doet beseffen waardoor weer een grotere beheersing van het Ik en alle krachten in het Ik bereikbaar wordt.

Er is een wisselwerking tussen de wereld in de mens en de wereld buiten de mens. Deze bestaat altijd. Het is daarom redelijk te stellen dat een evenwichtige uiting van het innerlijk zal voeren tot steeds meer voor het Ik belangrijke belevingen, welke de erkenning van het Ik bevorderen. Op de duur zal het erkennen en aanvaarden van bepaalde facetten van de uiterlijke wereld en de persoonlijke noodzaken, die men daarin beleeft, innerlijk een structuurverbetering tot stand kunnen brengen. Naarmate meer mogelijkheden, feiten, waarden en wetten van de innerlijke wereld bekend worden, zal het op meer verschillende wijzen mogelijk worden een innerlijk evenwicht tot stand te brengen en te handhaven. Hierdoor wordt hetgeen men van de innerlijke wereld overbrengt naar de wereld buiten het Ik veelzijdiger en bruikbaar.

De mens kan slechts waarlijk leven en bestaan in de voortdurende balans tussen innerlijke wereld en buiten het Ik erkende kosmos. Men leeft voortdurend tussen een wereld, waarin onbekende krachten wetten stellen en het verloop der dingen schijnen te bepalen en de innerlijke wereld waarin de mens zelf schepper en heerser van de kleine kosmos schijnt te zijn.

De esoterie is een hulpmiddel om dit evenwicht te vinden en, door erkenning van de innerlijke mogelijkheden, meer bewust in de wereld buiten het Ik harmonisch te worden met de kracht, die daarin alles beheerst. Maar zij heeft eerst waarlijk betekenis en zin wanneer zij niet slechts zich ten doel stelt de innerlijke wereld te vormen of te exploreren, maar daarnaast een balans tot stand zoekt te brengen, waardoor het verband tussen de zogenaamde menselijke realiteit en de innerlijke werkelijkheid mogelijk wordt.

Ik wil mijn kort discours besluiten met enkele opmerkingen over de mogelijkheden, die in het innerlijk van de mens gelegen zijn.

De mens kan door zijn denken veranderingen tot stand brengen in het eigen lichaam. Men noemt dit suggestieve werkingen, zelfhypnose, enzovoort. De mens kan krachtens zijn denken en de daaruit voortvloeiende actie veranderingen tot stand brengen op beheerste wijze in de materialen rond hem en in de omstandigheden waarin hij leeft.

Indien men het voorgaande als juist erkent, zal men daaraan dan toe moeten voegen: Elke gedachte op zichzelf zal als een bewuste kracht in de wereld buiten het Ik gebruikt kunnen worden, en die, middels eigen werken - onverschillig op welke wijze - dwingend tot uitdrukking zal kunnen worden gebracht in de materie, in de menselijke samenleving.

Daarnaast zullen wij dan ook moeten stellen dat elk materieel beleven voor een mens, die ook maar enigszins evenwichtig is in zichzelf, een verandering van evenwicht en daardoor een stimulans tot stand wordt gebracht, waardoor nieuwe vormen van gedachtekracht, een erkenning van nieuwe mogelijkheden en in de stof nieuwe vermogens zullen kunnen ontwaken.

Daarom acht ik het, van mijn kant en standpunt uit bezien, van het allerhoogste belang dat een mens altijd innerlijke en uiterlijke feiten, werkelijkheden en impulsen, ten opzichte van elkander verwerkt en als belangrijk beschouwt. Ik acht het van belang dat de mens beseft, dat elke beleving in de materie een mogelijkheid schept tot het bereiken van een innerlijk evenwicht, dat elke wijziging in het innerlijk besef de mogelijkheid omvat een hieuv evenwicht in de wereld buiten het Ik te bereiken en waar te maken.

Evenwicht is iets wat volgens mij ook in uw dagen van het allergrootste belang is. Een niét evenwichtig mens leeft in uw wereld als een waanzinnige, geleefd door omstandigheden, gedreven door niet te realiseren waanbeelden, maar zichzelf als normaal beschouwende. Een mens, die innerlijk evenwichtig is, zal, in uw wereld levende, beseffen, wat er achter de schijnbaar irrelevante uiterlijkheden der wetten, noodzaken en werkingen van het stoffelijke bestaan kenbaar worden. Hij zal daarmee rekening kunnen houden en zich kunnen richten op de werkelijkheid zonder door waanbeelden, verkeerde inschatting van eigen mogelijkheden en vermogens, de chaotische aspecten der innerlijke en uiterlijke kosmos voor zich weten te vergroten.

Ik acht daarom de esoterie een van de meest belangrijke factoren in uw tijd, daar alleen zij onder de heersende invloeden en omstandigheden de mens kan voeren tot het leven van een werkelijk menswaardig leven, het hanteren van juiste maatstaven en het vinden van de juiste, voor allen passende middelen.

Ik wil zelfs nog verder gaan dan dit. Indien ooit de mensheid zich vanuit het ras homo sapiens zal ontwikkelen tot een homo superior, zo zal dit mijn inziens alleen op een juiste en vruchtbare wijze mogelijk worden door de interrelatie van de omschreven processen van de innerlijke en de uiterlijke wereld. Want meer dan de mens van nu kan men slechts worden door een grotere innerlijke evenwichtigheid en een steeds evenwichtiger uitdrukking van het innerlijk in de wereld, de materie en alles, wat aan omstandigheden en noodzaken daarmee voor het stoffelijke Ik verbonden is. Ik spreek u niet over een gang naar de sterren. Maar het doel, dat men langs deze weg bereiken kan, is van de mens verder verwijderd dan sterren, hoezeer het ook, zo men menselijk denkt, gerekend in afstand, gelijktijdig een ieder onmeetbaar, onvoorstelbaar dichtbij is: het onbekende, dat wij God noemen.

God is het onbekende, het onbegrepene, waarop de onbewuste mens zich pleegt te beroepen. Maar wij zouden ook kunnen zeggen: God is de essentie van je leven, gelijktijdig de reden en de noodzaak van het bestaan. God is voor ons in feite een geheel complex van niet erkende mogelijkheden en feiten van eigen wezen plus de niet verder te definiëren bron van het bestaan. Eerst wanneer wij ons op aan evenwichtige wijze bewust worden van de mogelijkheden, die er in ons bestaan en leren te leven volgens de wetten en bewustzijnswaarden, die in het Ik zijn vastgelegd, kunnen wij waarlijk datgene, wat wij God noemen, kennen en benaderen, ook al maakt het deel uit van ons eigen Ik.

Ik hoop, dat u deze punten een nadere overweging zult waardig achten. Waarmede ik tot de taak kom, die nu eenmaal de laatste spreker steeds toevalt: het kort improviseren op door u gestelde woorden.

Samenvatting: wie in het web van het gebeuren zijn evenwichtigheid behoudt, zal blijmoedig het leven aanvaarden.

Verward zijn de draden van het gebeuren,
gesponnen als en gigantisch web,
bestemd om iedereen te vangen,
die vol verlangen maar zonder besef,
zich waagt in de wildernis
van het bestaan.

Misschien kent iemand de juiste wegen,
en houdt een enkeling soms tegen,
die verdorde paden wil gaan.
Maar zal erkennen:
ik, ik kan niet de wegen remmen
van hen die gaan langs de noodzaakspaden
van leven en waan,
zonder te beseffen in of buiten tijd.
Ik kan slechts mijzelf
voor gevaren bewaren
door evenwichtigheid.

Laat mij de waarheid van het web en zijn ervaren,
zodat mijn wezen steeds aan evenwicht
een uiting geeft
en zo, beheersend mij, ik waarlijk zijn erken,
en wend in blijheid mij tot het bestaan,
waarin versmelten waan en gebondenheid,
teniet gaan noodlot en tijd.

De wachters in het web van tijd zijn zelf
slechts grenzen,
die niet de dwaas beschermen
en niet beletten de weg aan hen, die
kennen de waarde van het evenwichtig zijn
in al gebeuren.

Laat ons in blijheid leven,
want blij erkennen is de kracht
van eeuwigheid en al bestaan,
beleving van de en'ge macht.

"Slagzin" : Laat je evenwicht niet verstoren door wat was. Bepaal zelf naar beste kunnen wat is en wees bereid jezelf te zijn, zelfs in het onverwachte morgen.

Goedenavond, vrienden.

d.d. 22 maart 1968

